Arts i la Cultura

ES

a,
rrània

ació mediter-
d'un llibre de
nes, escrit pel
dor R. Gay de
a una evoca-
xic oblidada
a cultura del
un programa
nostra terra.
ia, de tradi-
artístic i ar-
ies de princi-
cials, no s'en-
ocadores d'a-
a tota la doc-
en els gros-
!=Catalunya
tén de justifi-
la Catalunya
llambregades
s pobles que
e d'una civi-
l és forçós
aconsegueix
de compara-
a cultura de
en un verídic
cultura que
totalitat ca-
i que en ésser
emotiva de la
, han produït
que no es al-
ció de l'exis-
original a les
llibre de R.
com "La Na-
Prat de la Ri-
inexhaurible
justificar i a
acionalista

ans-Morell

ERARI

MANIFESTOS
nanta vegada
es al somriu-
sà. El darrer
turista italià,
ecidit als ca-
tzats segons
'instant i de
en expressiva
rinetti. Heus
del joiós ca-
feixista, fun-
Blasmem l'ús
lors negre; 2,
apells passa-
entit pràctic,
de la nostra

CONFERÈNCIES

"Impressions d'un viatge a Egipte"

DISSERTACIO DEL SENYOR DE SAS MURIAS

A l'Institut Maragall va donar la seva anunciada conferència el Catedràtic de l'Institut de Tarragona senyor Ramir de Sasmurias, desenvolupant l'interessant tema sobre "Impressions d'un viatge a Egipte" = El conferenciant començà la seva brillant dissertació fent esment dels llocs on va fer escala durant el seu sojorn a Egipte, fent ensems una breu descripció de tots els llocs que es caracteritzen per llur significació històrica. Posà de manifest Nàpols, el Vesubi, l'estret de Mesina, la costa del Sud d'Itàlia, el canal d'Ostranto i darrerament parlà d'Alexandria, la qual —diu— és una gran ciutat moderna europea, de refinada vida actual i que encarna plenament el prestigi del seu il.lustre fundador Alexandre Magne. També fa referència el conferenciant les múltiples riqueses arqueològiques d'El Caire i el seu Museu. Per tal de situar degudament l'alta figura de Tut-Tuku-Amon, evoca els moments històrics de la XVIII dinàstia, data que regnà Amenafis IV i Sakera i llurs antecessors immediats, expressant alhora les activitats polítiques i religioses en els milenaris des del segle XIV abans de Jesucrist. = Acabà el senyor de Sas projectant algunes diapositives, quals originals fotogràfics van ésser obtinguts per l'il.lustre conferenciant a través del seu viatge a Egipte, que indubtablement assoleixen un valor documental, ultra l'exquisit gust artístic que les mateixes enclouen. = El senyor Sas de Murias va ésser objecte de calurosos aplaudiments i felicitacions per la nom brosa concurrència que assistia a aquest brillant acte.

AVUI

ANGEL PESTAÑA. "El feixisme", Ateneu Enciclopèdic Popular (Carme, 30) a les deu de la vetlla.

DR. ENRIC SOLER I BATLLE. "Matèries colorants d'origen vegetal" a l'Institut Maragall a dos quarts de vuit de la tarda.

M. MIQUEL I PLANES, al Foment de les Arts Decoratives. Tema: "Els relligatges". A dos quarts de vuit del vespre.

ARTS

FULLS

Retorn al classicisme?

SEMBLA iniciar-se a tot arreu un retorn al classicisme, una reacció contra la revolució d'escoles i sistemes i idees estètiques actuals. Es possible que dintre poc temps els "snobs" més refinats contemplin emfàticament un passat gloriós del qual fins ara, no es preocupaven gens ni mica, i és possible que sigui oblidat l'esforç d'una manera de pensar que tractava de reviure dues coses que estan morint: l'escultura i la pintura "pures". Es inútil tractar de retornar a la naturitat de les escoles pretèrites. Des del punt de vista acadèmic la nostra generació no veurà superades les grans obres de l'academisme. Retrocedirem? Cercarem per un camí del qual mai podrem arribar al final? L'afany de singularitat del nostre temps (de tots els temps) no serà satisfet d'aquesta manera. Cal, per a superar el classicisme, contemplar una obra actual, imbuïts de la sèrie d'idees i d'imatges noves que facin que trobem superior, sincerament, l'obra de Miró, per exemple, a l'obra de Fra Angèlic, també per exemple. = Un arquitecte soviètic, Fomin, ha donat la pauta de la manera de pensar que s'inicía: "Una tornada al clàssic no ha d'ésser una tornada enrera. Hem de reconstruir el clàssic, recolzant-nos en l'experiència de quinze anys de recerques revolucionàries". Caldrà, però recomençar sense la febre destructora de les reaccions. Caldrà respectar les moltes tro balles definitives, indiscutibles, d'aquest curt període discutidíssim, que trobarà la seva justa valoració dintre la història.

P. C. R.

DEL MÓN DE LES ARTS

EXPOSICIO HUMBERT. — Falten pocs dies per clausurar-se l'Exposició d'Humbert i el públic continua visitant la Sala Parés per admirar les seves obres, la major part de les quals han estat adquirides pels primers col.leccionistes de Barcelona.

EL PINTOR ANTONI LLOBET, després del seu llarg sojorn a Mallorca, farà una exposició de les seves obres a les Galeries Laietanes. Tindrà lloc la inauguració, el dia 27 d'aquest mes. En aquesta exposició, ultra les darreres obres d'aquest pintor, hi haurà molts paisatges d'indrets de Catalunya, vis-

EL MÓN DE LA

Pere Pruna

AQUEST robust xicot —tota la vida serà un xicot essencial el nostre gran Pere Pruna, dit sigui a honor i glòria de la seva joiosa vitalitat— aquest xicot barceloní, rabelesià de figura i de paraules, és per dintre, l'ànima més finament, més delicadament graciosa, que honora la pintura contemporània. I prou se li coneix per fora si sabeu mirar-lo bé; mireu-li, mentre juga a paradoxes i a dir paraules groixudes, quina finor la del seu somriure, i quina intel.ligent malícia li mig clou els ulls; observeu la lliure elegància del seu gest.

Estrangeritzat? I ca! Ni com a home ni com a pintor. Català, ben català, per dins i per fora, català de socarrel. I això no vol dir ésser com són molts catalans d'avui. Per a ésser fi no li calen aquelles poses de similor, amb que alguns volen dissimular l'interior almogàver: aquells qui, tot pensant-se que us fan o us diuen una finesa, amb tota inconsciència us ofenen grosserament i no s'adonen com els descobreixen el llautó, en somriure, les dents que serra l'enveja o la ràbia, o els ullals qui us mossegarien. Jo m'he divertit alguna vegada a burxar-los una mica, per a fer-ne sortir l'almogàver; i no m'ha calgut massa per a veure'ls roigs d'ira, la gola estreta d'indignació, la paraula esputadora...

Però tampoc no té res a veure en absolut amb l'altre tipu d'almogàver: l'almogàver nu i en llibertat, qui va ensenyant les vergonyes anímiques, amb l'aplomb i la tranquil.litat amb que certes bestiones s'asseuen en llurs dejeccions; cridaner, ple d'allò que ell en diu franquesa, pudent de grosseria.

Pruna, exhuberant de vitalitat, n'accentua els traços, per joganera, intel.ligent ironia; però, quin pinyol dolç, exquisit, perfumat, no enclou el fruit sucós i rogent de la vida seva! Un català, doncs, un barceloní; en qui les qualitats de vida i d'ànima més pròpies, atènyen intensitats i afinaments assolits rares vegades.

...I ben nostra —tan universal com és!— la seva pintura. Nostra, no del nostre avui, si voleu, però, si de la Ideal Catalunya que uns pocs amem i contemplem.

...Quin seny prodigiós el d'aquesta pintura, la qual voldria ésser angèlica, però, sap que els angels no es poden pintar i s'acontenta d'angelitzar la figura humana. Quines finors exquisides però justes d'expressió i severes de forma, les qui brollen de l'ànima del pintor! En ell s'actualitza, tot just agafa el pinzell, tot allò que porta en potència de jove tendresa i d'enamorament. Quines gràcies tan fines. I tan fermes, perquè les presideix una intel.ligència molt completa, i molt clara, com jo estimo la

sualitat,
semblen,
un Olimp
serenor i
Mireu,
(retrat de
mesa linio
buix prod
fael, Davi
dels més
comparaci
"alumínics
dir-ho: to
pols diapr
qual s'oxi
ra color —
diuen els
fa al roig
I quina e
ma a nos
na idealm
noia sing
German
amigues,
dament s
bra mestr
de pintur
que anim
roig i un
unes clare
és difícil
grisos; m
de matiç
nostre gr
art, és el
meravella
lor i és
és la "ma
da i arqu
vivent fig
Un cop
en metall
d'aquell
la finestr
I damu
conegut,
com juga
me", amb
goig de l
la noia,
quadro; i
tada, qui
quin ama
ràs encar
del VIII,
de la noi
vestida i
i valentís
l'"Arlequi
tut encan
nuciosa g
cal dir-h
del dibuix
tit i de g
graciós "
d'aqueste
zagaiada
corxat i
fixeu-s'hi
cat d'En
feblesa c
a donar
no el gu